

Rafael

Izvor: Rudolf Štajner, Život između smrti I novog rođenja - [13. La vida entre la muerte y el renacimiento II](#) - Minhén, 12 mart 1913.

<https://rudolfsteinerquotes.wordpress.com/2023/12/15/raphael/>

15 decembar 2023.

Rafael Sanzio

Funkcija svake sfere kroz koju prolazimo između smrti i ponovnog rođenja je da transformiše ono što su naše duše asimilovale tokom inkarnacije u snage koje onda mogu postati telesne snage i obdariti nas određenim sposobnostima. Juče sam mogao da odem što dalje na javnom predavanju kada sam rekao da su pravi hrišćanski impulsi već bili u Rafailu kada se rodio. Ovo ne treba tumačiti tako da je Rafailo sa sobom doneo bilo kakve određene hrišćanske koncepte ili ideje. Rekao sam impulse, ne koncepte. Ono što je u jednoj inkarnaciji dovedeno u konceptualni život sjedinjuje se sa čovekom na sasvim drugačiji način. Pojavljuje se kao impulsi ili snage. Moć koja je Rafaelu omogućila da stvori te delikatne i divne figure hrišćanstva na svojim slikama potiče iz njegovih prethodnih inkarnacija. S pravom govorimo o njemu kao o „rođenom hrišćaninu“. Većina vas zna da se Rafailo ranije inkarnirao kao Jovan Krstitelj, i tada su u njegovu dušu prodrli impulsi koji su se javljali u Rafailovom postojanju kao urođeni hrišćanski impulsi.

Nastavak iz prevoda celog predavanja:

Treba uvek naglasiti da pretpostavke i usporedbe mogu voditi daleko od traga kada govorimo o uzastopnim inkarnacijama. Očima vidovnjaka predstavljaju se na takav način da se u većini slučajeva ne bi uzeo jedan život kao uzrok sledećeg. Da bi nešto asimilirano u životu duše moglo u slijedećoj inkarnaciji razviti snage koje rade na telesnoj osnovi talenata, moramo proći period između od smrti do ponovnog rođenja. Na Zemlji i zemaljskim snagama nije moguće ono što su naše duše proživele u zemaljskom životu transformirati u snage sposobne da rade na samoj telesnoj konstituciji. Čovek u svojoj ukupnosti nije zemaljsko biće, i na osnovu modernih ideja njegov fizički oblik bi bio groteskan kada bi se na njegov fizički razvoj mogle primeniti samo one snage koje su prisutne na Zemlji.

Kada pojedinac preko rođenja dolazi u egzistenciju mora u sebi nositi snage kozmosa, i te snage moraju nastaviti raditi unutar njega ako će na sebe preuzeti ljudski oblik. Snage koje grade i oblikuju ovakve forme ne mogu se naći u zemaljskoj sferi. To treba imati na umu. Dakle utoliko što je čovjek on nosi u sebi sliku kozmosa, ne samo onu od Zemlje. To je grijeh protiv prave prirode čoveka pratiti njegov izvor i poreklo do zemaljskih snaga, i proučavati samo ono što se može izvana promatrati u carstvima Zemlje preko prirodne znanosti. Niti bi trebali ignorirati činjenicu da nad svime što čovek prima od Zemlje dominira ono što sobom donosi od onih nadzemaljskih sfera kroz koje prolazi između smrti i ponovnog rođenja. Unutar ovih nekoliko sfera on postaje sluga jednih ili drugih viših hijerarhija.